EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 10.6.2011
KOM(2011) 342 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

om bedömningen av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om hur de lyckats driva in den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996–2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

om bedömningen av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om hur de lyckats driva in den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996–2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna bedömningsrapport har sammanställts av kommissionen i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden.

Enligt artikel 1 i det beslutet ska stödet – som består i att Republiken Italien träder in och till unionen betalar det belopp som mjölkproducenter är skyldiga unionen på grundval av tilläggsavgiften på mjölk för perioden 1995/1996 till 2001/2002, och låter dessa producenter betala tillbaka sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år – undantagsvis anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning att

– återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek, och att

– återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, med början den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i beslutet ska stödet beviljas med villkoret att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för de perioder som avses till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) och att Italien drar av den kvarstående skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i tre identiskt lika årliga amorteringar.

Italien anmälde i vederbörlig ordning hela tilläggsavgiften för perioderna i fråga genom en skrivelse av den 26 augusti 2003.

Den kvarstående skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i beslutet ska de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga på grundval av tilläggsavgiften för perioden 1995/1996–2001/2002.

Genom en skrivelse från AGEA av den 15 november 2010 om amorteringen för 2009 lämnade de italienska myndigheterna sin sjätte rapport enligt denna bestämmelse till kommissionen.

Betalning av avgifter enligt amorteringsordningen

Av de cirka 23 200 producenter som nu är skyldiga avgifter för de sju perioder som omfattas av rådets beslut, men som har fått anstånd med betalningen genom beslut fattade av nationella domstolar i väntan på slutliga avgöranden, har 15 384 valt att betala i enlighet med

amorteringsordningen. För dem som valt att betala i enlighet med amorteringsordningen avskrivs alla icke avgjorda rättstvister. Dessutom leder underlåtande att betala en enda av de årliga amorteringarna till att producenten utesluts från ordningen och då kan bli föremål för indrivning av hela det belopp han är skyldig plus ackumulerad ränta.

Innan den första amorteringen betalades 2004 var de 15 384 deltagande producenterna sammanlagt skyldiga omkring 345 miljoner euro. Det motsvarar ungefär en fjärdedel av hela skuldbeloppet för avgiften på producentnivå. Det verkar därmed som om det till största delen är de producenter som är ansvariga för de mindre individuella överskottsleveranserna som har valt att omfattas av ordningen. Å andra sidan har de producenter som står för mer omfattande individuella överskottsleveranser (cirka 8000 producenter som fakturerats omkring 1 miljard euro i avgiftsskuld över de sju perioderna) i stället valt att inte omfattas av amorteringsordningen. Det bör dock noteras att de italienska myndigheterna under 2009 tog emot omkring 58 nya ansökningar om amortering, motsvarande omkring 1,7 miljoner euro.

Den sjätte amorteringen skulle före den 31 december 2009 betalas av 11 502 producenter till ett sammanlagt belopp på 24 501 645,02 miljoner euro. Av de italienska myndigheternas kontroller framgår det att 11 354 producenter i vederbörlig ordning betalade in sammanlagt 23 580 227,82 euro under 2009. Detta innebär att 99 % av producenterna har betalat 96,2 % av avgifterna i tid vid den sjätte amorteringen. Vid de första, andra, tredje, fjärde och femte amorteringarna betalades 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7 % respektive 96,4 % av de utestående beloppen in i tid. Sammanlagt uppgår därmed den avgift som betalats in vid de första fem amorteringarna till ungefär 151 miljoner euro (cirka 98 % av det totala utestående beloppet).

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de deltagande producenterna är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall där betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en viktig indikator på hur angelägna myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och, i slutändan, att driva in hela den utestående avgiften.

För den sjätte amorteringen har betalningar på 921 417,20 euro för de återstående 148 producenterna inte registrerats.

I slutet av 2008 hade 166 producenter ännu inte betalat amorteringar på motsvarande 908 072,62 euro för den femte amorteringsperioden. Enligt uppgift från de italienska myndigheterna anmälde de centrala myndigheterna alla dessa fall till de berörda regionala myndigheterna så att dessa skulle kunna driva in hela skuldbeloppet med ränta utanför amorteringsordningen.

Av de 166 producenter som man i första omgången antog inte hade betalat visade det sig senare att det endast var 54 av dem som inte hade betalat. Detta ledde till att dessa producenter gick miste om möjligheten att betala enligt amorteringsordningen och att indrivningsförfaranden påbörjades.

Avgifter som skulle ha betalats för perioderna 1995/1996 till 2001/2002 och som inte omfattas av amorteringsordningen

Det har framhållits att amorteringsordningen utnyttjas i relativt låg grad i förhållande till de avgiftsbelopp som registrerats. Ungefär tre fjärdedelar av det sammanlagda utestående beloppet för obetalda avgifter för den berörda perioden har inte förts in i amorteringsordningen. Den avgift som inte omfattas av 2003 års ordning motsvarar 767

miljoner euro, och cirka 91% av detta belopp, dvs. omkring 701 miljoner euro, bestrids i stället vid italienska domstolar.

I de tidigare bedömningsrapporter som man lagt fram för rådet, har kommissionen uttryckt åsikten att årsrapporter från Italien särskilt bör ta upp rättstvister rörande de sju berörda perioderna och innehålla bekräftelser om betalning från producenter som förlorat sina rättstvister. Utan sådana uppgifter kan kommissionen inte på ett korrekt sätt övervaka framstegen i fråga om indrivning av den del av avgiften som inte omfattas av amorteringsordningen.

Till skillnad från Italiens rapport om den fjärde amorteringen innehåller rapporterna om den femte och nu den sjätte amorteringen inte någon information om dessa domstolsförfaranden.

Av de ytterligare uppgifter som de italienska myndigheterna lämnat som svar på en begäran från kommissionen framgår emellertid att landets myndigheter har varit framgångsrika i ärenden som avser omkring 13 miljoner euro. Av dessa belopp har det i praktiken drivits in motsvarande 6,8 miljoner euro. De uppgifter som mottogs i maj 2010 visar också att omkring 580 miljoner euro fortfarande bestrids i italienska domstolar. I april 2009 antog Italien en lag om införande av en ordning för återbetalning av utestående avgifter med en ränta som motsvarar referensräntan för unionen plus flera procentenheter. I juli 2010 fastställdes att betalningar som ska betalas enligt den lagen ska överföras i ny räkning. Syftet var att bevilja denna överföring inom ramen för en ordning för stöd av mindre betydelse.

Kommissionen beklagar djupt det långsamma förfarandet vid indrivningen av den del av avgiften som inte omfattas av amorteringsordningen samt det faktum att de italienska myndigheterna tillhandahållit en otillräcklig mängd information. De långsamma framstegen avser både de utdragna domstolsförfarandena och den långa tid det tar att driva in beloppen när domstolsprövningen har avslutats (den italienska rapporten om den sjätte amorteringen innehåller inga uppgifter om indrivning, men tidigare uppgifter som lämnats som svar på en begäran från kommissionen visar att det fram till år 2010 endast hade drivits in omkring 6,8 miljoner euro efter framgångsrika domstolsförfaranden). Dessutom visar de siffror som avser indrivningen av avgifter som i själva verket aldrig bestridits, och som därför omedelbart kan återkrävas, på brister i själva indrivningsförfarandet (cirka 18 miljoner av 66 miljoner euro i avgifter som aldrig bestridits har ännu inte drivits in).

Kommissionen har fortsatt att nära följa indrivningsprocessen i Italien, särskilt indrivningen av avgifter som inte omfattas av amorteringsordningen. Kommissionens avdelningar har vid flera tillfällen framfört sina synpunkter (inbegripet negativa kommentarer) till de italienska myndigheterna och begärt detaljerade uppgifter om olika aspekter av indrivningen av mjölkavgiften.

Slutsats

Kommissionen anser att de italienska myndigheternas framsteg när det gäller att driva in utestående belopp från de producenter som har valt att delta i den amorteringsordning som rådet godkände 2003 för perioderna 1995/1996 till 2001/2002 visar på att ordningen förvaltas på lämpligt sätt. Kommissionen beklagar dock att den varken kan bedöma de italienska myndigheternas noggrannhet eller vilka framsteg som har gjorts när det gäller att driva in avgifterna, eftersom den inte har några uppgifter om vilka belopp som faktiskt drivits in från de deltagande producenter som inte betalat in amorteringar och som därför uteslutits från

ordningen. Kommissionen anser det nödvändigt att framtida rapporter från de italienska myndigheterna innehåller tillräckligt detaljerad information om denna indrivning.

Vad beträffar de avgifter som inte omfattas av amorteringsordningen och för vilka rättstvister pågår vid de italienska domstolarna uttryckte kommissionen redan i sin bedömningsrapport till rådet för 2010 sitt missnöje med de extremt långsamma framstegen med att driva in mjölkavgifterna och påpekade att indrivningen av dessa avgifter måste förbättras betydligt. Siffrorna visar dock att det inte har skett några större framsteg och att EU-rätten i detta fall långt ifrån har visat sig effektiv, eftersom så stora avgiftsbelopp inte har betalats över en så lång period.

Kommissionen förväntar sig att det i framtida årsrapporter redogörs för utvecklingen i de rättstvister som pågår för perioderna 1995/1996 till 2001/2002 och verkställandet av slutliga domstolsbeslut som bekräftar avgiftsskyldighet.